

sen, som oven i købet sidder her i salen i øjeblikket, har sagt det i fjernsynet.

Det, der skete, var, at man kørte videre med revurderingen uden at kunne stoppe anke mulighederne i hele 1993, fuldstændig som beskrevet i grundvandsstrategien, og så måtte man konstatere, at man ikke kunne leve op til opgaven med de retsregler, der fandtes.

Miljøstyrelsen har brugt udtrykket: Vi måtte kaste håndklædet ind i ringen, og der var ingen mulighed for at gøre noget. Det kunne ikke lade sig gøre med de midler, der var til rådighed.

Og så var det, at jeg var nødt til optage forhandlinger med de berørte parter inklusive landbruget og nåede frem til en løsning, der beskytter retssikkerheden og alternativ sagskundskab og landbrugets interesser, men som betyder, at vi rent faktisk får udfaset nogle. Og det var det forslag, som var helt nødvendigt for at leve op til det, man sagde i januar 1993, Venstre og De Konservative ikke kunne stemme for.

Det er derfor jeg siger, at der enighed om målene, enighed om hensigterne, enighed om, at nu skal vi gøre noget, men næsten hver eneste gang, man skal gøre noget i praksis, viger man tilbage for det. Man viger tilbage for det hver gang eller næsten hver gang.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg må sige, at jeg er rystet over, at der bliver fremturet på denne måde.

Hvem var det, der veg tilbage? Det var Socialdemokraterne, der ikke ville være med til at lave ankegebyrerne. Det var dem.

Så kan man hævde, at man i princippet er imod ankegebyrer. Det er noget, De Konservative er indstillet på, og det er noget, vi gerne vil komme med forslag om, for vi tror, at det er en meget bedre måde, at man, når man i vores samfund vil anke noget, må betale.

Hvis man laver det, der hedder urimelig trætte, så må det koste noget, og hvis man taber sin ankesag, o.k., så er der en stor regning at betale. Så kan det ikke betale sig. Det var det system, vi foretrak.

Jeg vil ikke benægte, at miljøministeren har gjort noget for at fjerne det. Men derfor må han ikke beklikke os på den måde og sige, at vi ikke ville være med. Der blev givet udtrykkelig og klar melding om, at vi ikke havde noget imod forbudet mod stofferne.

Det, der var vores problem, var retssikkerheden. Det var deri, problemet lå. Jeg mener, at det er skrevet i betænkningsteksten. Jeg kan ikke huske det, det må jeg tilstå. Men det var det, der var hovedsagen.

Derfor er det en forkert gengivelse at sige, at hver gang der skal bides til bollen, så siger vi nej. Der kan være forskellige metoder, man kan vælge for at nå et givet mål. Der kan vi være forskellige.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg kan ganske enkelt ikke forestille mig, hvor høje de bøder skulle være, for at det virkede. Den agrokemiske industri er en af de rigeste industrier i hele verden. Den vil sagtens have råd til de bøder, vi eventuelt kunne komme frem til i dette Ting.

Jeg tror ikke, at der var anden vej ud af det problem, vi stod i, end netop at løse det på den måde, som regeringen har valgt.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Nu må vi altså ikke tro, at Danmark og de danske landmænd bruger i tonsvis af alle mulige kemikalier, sådan at det er en fantastisk god forretning at bruge millioner af kroner på at anke. Så mange penge er der ikke at tjene på det danske marked.

Det er et af problemerne på en anden led, at mange af de midler, der er mindre skadelige, overhovedet ikke kommer til det danske marked, fordi det simpelt hen er alt for dyrt at køre den procedure.

Jeg tror ikke, der er problemer med at finde et ankegebyr, der passer til de omkostninger, der vil være, sådan at man kun kommer med anker, som er sagligt velbegrundede. Det er et spørgsmål om teknik, om at finde den rette størrelse af ankegebyret. Det har man kunnet gøre andre steder i vores samfund, det må man også kunne finde her.

Anni Svanholt (SF):

I SF mener vi, at det er en menneskeret at kunne få rent drikkevand, og derfor mener vi, at det er helt uacceptabelt, at der kan forekomme sprøjtegifte eller andre skadelige stoffer i grundvandet. Grundvandet er en begrænset og uerstattelig ressource, som vi har ansvaret for, og vi skal passe godt på den kostbare ressource, så de kommende generationer har det livsnødvendige